

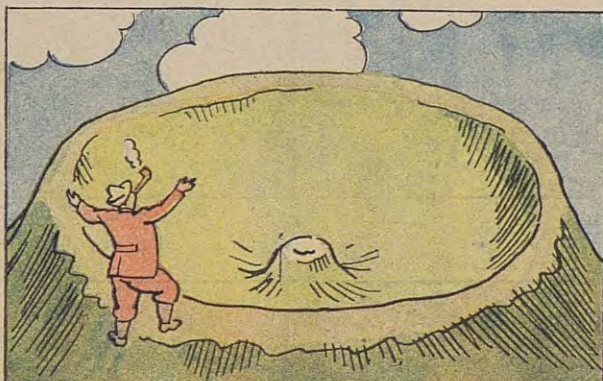

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Una erupció aturada

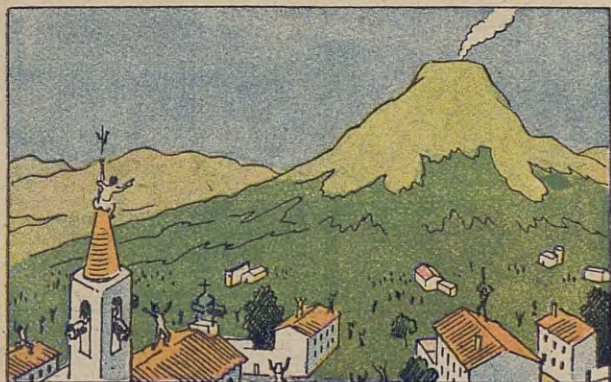
Quan en Pau Sistacs va anar a Itàlia, volgué veure un volcà.

I davant la immensitat d'aquell cràter, apagat anys ha, vibrà d'entusiasme, malgrat la fatiga de l'ascensió.

En la boca del vell volcà va fer-hi petar una restauradora becaina.

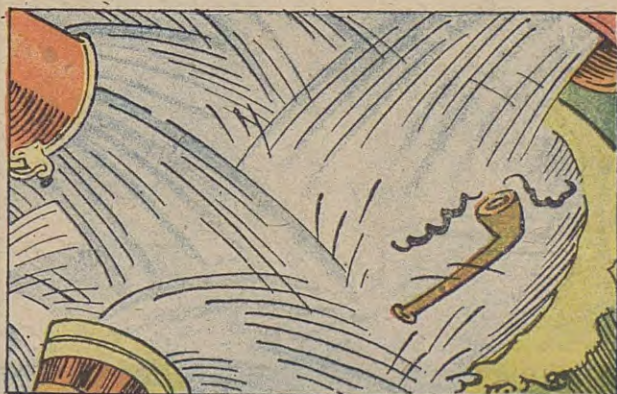
De retorn, al peu de la muntanya veié al poble en commoció, espantat de veure que el volcà reprenia una inusitada activitat.

Veient en Pau que tothom abandonava la seva llar, els digué, amb paraula també arborada: —A casa nostra, davant d'un perill així, no ens acovardàrem.

En lloc de fugir, correriem a combatre el mal. El foc, l'aigua el venç—. I ja tenim tot el poble engrescat traginant aigua muntanya amunt.

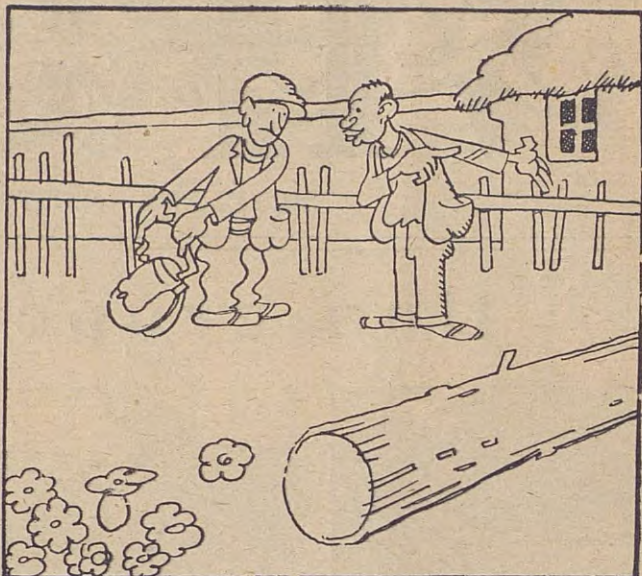

I quan hi abocaren la gran quantitat de galledes, es pogué comprovar que la pipa d'en Pau Sistacs havia estat la causa de l'alдарull.

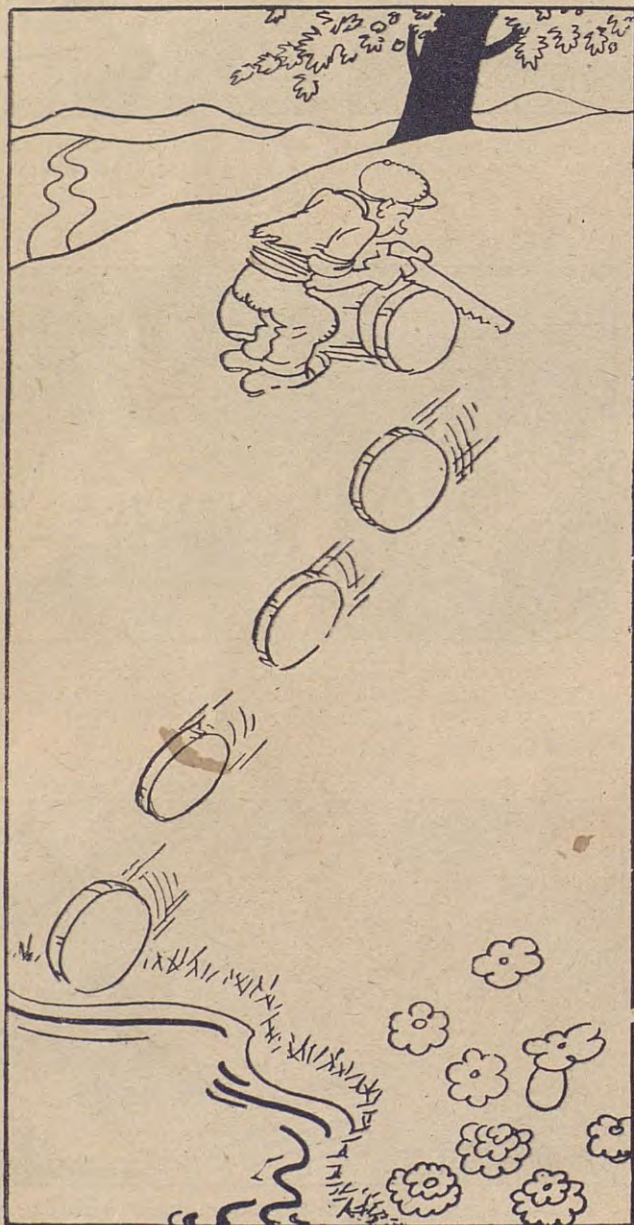
Per no conèixer el terreny

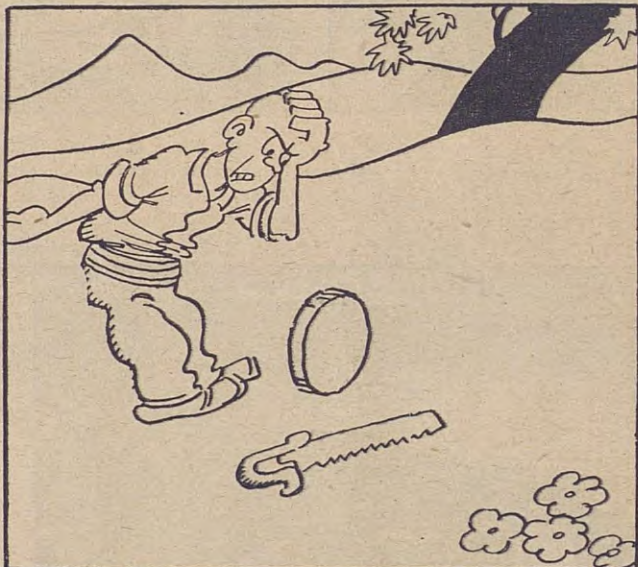
El perdulari Zenon
va cercant feina pel món.

—Si rotllanes en saps fer
a ral te les pagaré.

La feina ja està avançada,
mes ai! el camp fa baixada...

Per això, quan ha acabat
només un disc ha trobat.

I després de tant suar
només un ral va cobrar.

Un maniàtic

Dibuixos d'en CORNET

El pobre Joan va agafar la mania de fer coses extraordinàries...

fins a tal punt, que el varen tenir de tancar al manicomi.

Sortosament, amb un tractament seriós el varen guarir del tot.

Un amic seu el va anar a visitar. —¿Què tal el malalt? —Bé, molt bé. Sembla que no hagi tingut mai res. Ja ho veurà vostè mateix.

—Aquí el té. ¿No li sembla que fa bona cara?
—Esplèndida! Està com mai!

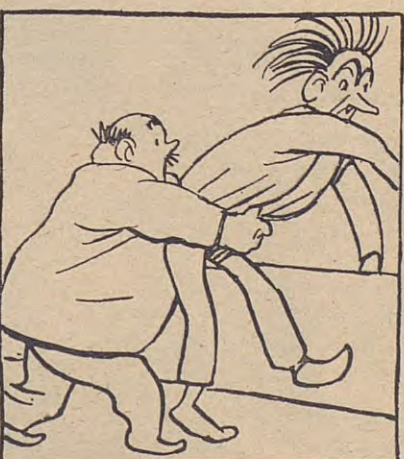

—Sí, noi, estic com si tal cosa. Corro pel jardí, pujo al terrat. ¿Vols que hi pugem, al terrat? Veuràs quina bona vista!

Mes, en ésser dalt, se sent atacat de la mania.

—Veus?, ara m'agradaria tirar-me daltabaix. Seria una cosa extraordinària. ¿Ho faig?

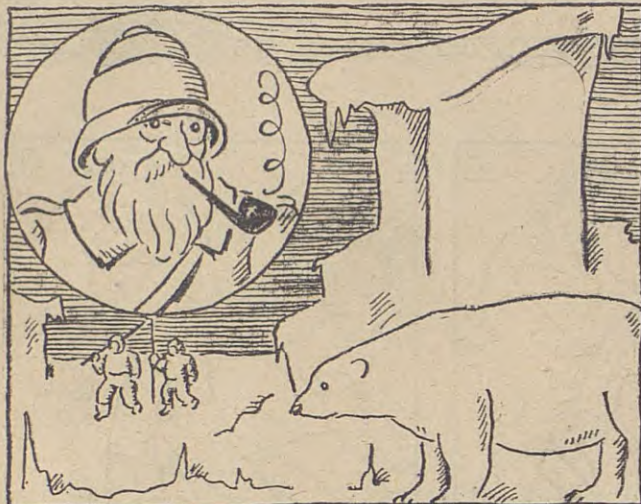

—No, per l'amor de Déu; no siguis boig...!
—Sí, m'hi vull tirar; vull fer quelcom extraordinari.
—Calla!, tinc una idea...!

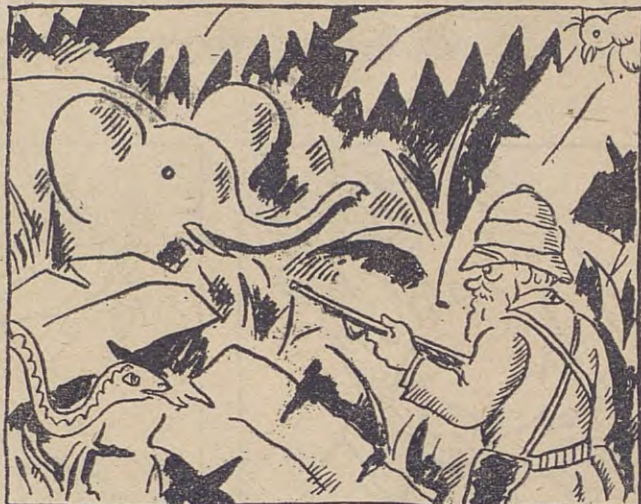

—Mira, se m'ha acudit una cosa més extraordinària: baixarem a baix, i d'allí farem un salt al terrat. ¿No et sembla extraordinari?
I d'aquesta manera el company va evitar la desgràcia.

Les memòries del capità Ferriols

El capità Ferriols decidí escriure les seves memòries. El primer capítol era dedicat a les exploracions polars.

El segon, a les seves famoses i emocionants caceres a l'Àfrica tropical.

Els seus accidentats viatges pel Pacífic omplien tot un altre capítol.

La set, la fam i el sol de justícia que patí travessant el Sahara...

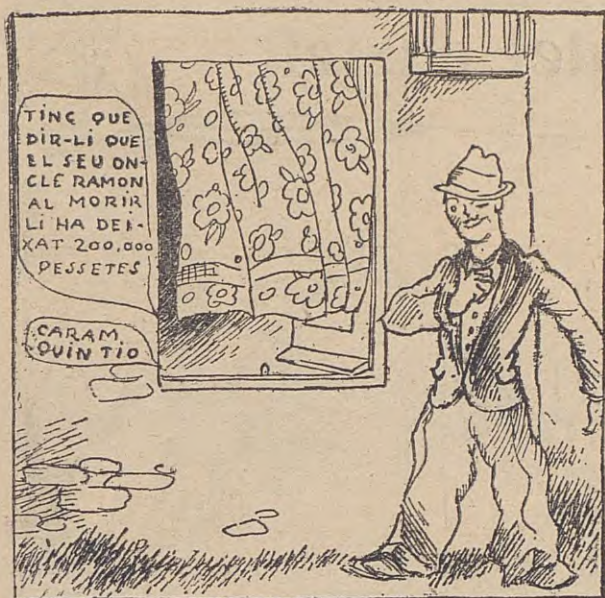

I la lluita aferrissada que sostingué amb una ferotge tribu de caníbals, anaven completant el llibre.

Però el capítol més emocionant era el que relata els «diàlegs» sostinguts amb la seva mare política.

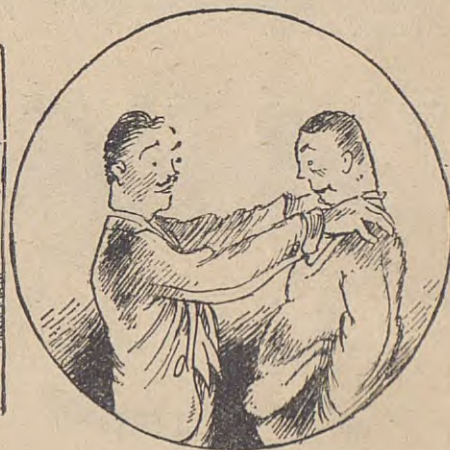
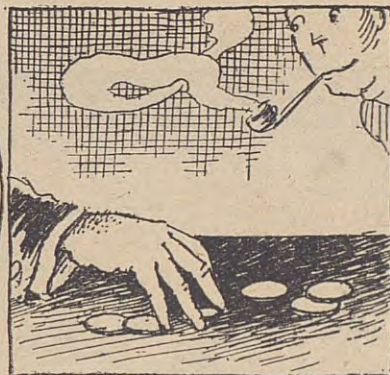
Un viu

En Peret sentí que de la casa del seu amic Pancràs en sortia una conversa interessantíssima.

I decidit a no deixar-se perdre una ocasió tan magnífica de fer un negociet, entrà amb mostres d'una gran alegria.

—Mira, Pancràs, acabo de trobar un bitllet de 100 pessetes, i com que t'estimo molt te'n dono la meitat i...

veus? tinc 60 cèntims, oi? doncs 30 per tu i 30 per mi. Jo sóc així, tant per un com per l'altre, això és la base de l'estimació, etc., etc.

Però espero que sabràs correspondre i si algun dia cobres alguna cosa, ja pensaràs en dar-me'n la meitat, oi?

—Es clar, home; però en aquests moments no tinc res.

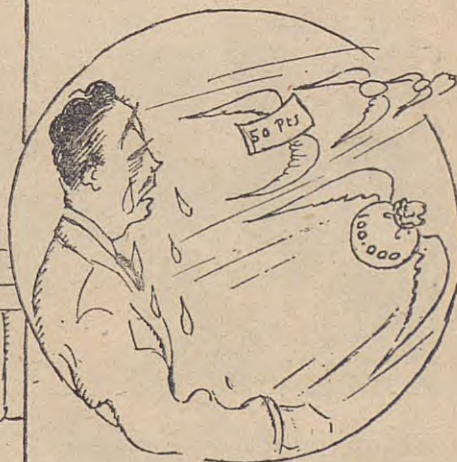
—Ja, ja, home; això quan tinguis ocasió.

—Amic Peret, et presento en Recollons amb qui estàvem assajant quan has

vingut tu, la nova comèdia «La fortuna de l'oncle Ramon».

—.....!

I per envejós i mal amic, en Peret es va quedar sense bous ni esquelles.

El fantasma del castell

Quan el baró dels Tres Dragons hagué pres possessió del seu castell feudal, fadigat per les emocions del dia, se n'anà a dormir.

Al punt que tocaven les dotze, la porta de la cambra s'obrí amb estrèpit i el baró veié amb gran sorpresa,

atansar-se-li al llit un fantasma tot blanc, amb els ulls i el nas treient foc i el rostre de color de sang.

El baró no era cap covard, i per això no s'amagà sota els llençols com algú hauria fet, sinó que preguntà al fantasma què se li oferia.

—Sóc el fantasma—va dir—que surto del fum de l'infern. Ja que heu tret d'aquí al dimoni, jo cada any vindré a cobrar el lloguer del castell que li pertany.

—Vull—continuà el fantasma—que cada any en aquest dia ompli ben bé el rebost de carn de porc i botifarres que jo me les enduré a l'infern.

El baró, per estalviar-se maldecaps i aparicions, va fer allò que el fantasma volia. Passà el temps i cada any en aquella nit venia el fantasma a endur-se'n el porc fresc.

Fins que al cap de molts anys, a la nit de l'aparició hi hagué un gran rebombori en el castell entre guerrers i moros, i en sa conseqüència el fantasma fou fet presoner.

I es descobrí que era un xicot, nét del primer que va fer de fantasma... una família de vius que amb una olla foradada i un llençol havien trobat la manera de proveir-se de porc per l'anyada.

Atrapat

FELIA alguns anys que en Crispí i en Massaviu s'havien ajuntat per dedicar-se a negocis no gaire nets. La seva agència igualment es cuidava de despatxar mercaderies a la Duana com de passar-les de frau i també era molt freqüent el cas de què misteriosament desaparegués tota una partida de gèneres que ells tenien compromís de transportar... Els clients no es queixaven; la societat Crispí & Massaviu sabia sempre fer pagar els plats trencats a les Companyies d'Assegurances.

Com és natural, tractant-se de dos pillastres així, l'harmonia entre ells no podia durar. En Massaviu, que era un excellent calígraf, anà dedicant-se durant un quant temps a falsificar la lletra d'en Crispí i a treure diner dels bancs i de la caixa social, fent veure que el treia el seu refiat consoci. Quan aquest, després de sis mesos de durar la facècia se n'adonà, amenaçà a en Massaviu amb dur-lo als tribunals si no li restituïa tot el que havia sostret.

La renyina tingué lloc al domicili particular d'en Crispí, on en Massaviu havia anat per proposar-li una transacció. Aquest domicili era una habita-

ja fos fora. Després agafà paper i ploma i imitant la lletra d'en Crispí escriví:

«Senyor jutge: Estic cansat de la vida. He obert l'aixeta del gas i ja sento que m'ofego, però abans, per assegurar-me que no em salvaran contra ma voluntat, en tiro un tret.

Crispí.»

Això del gas se li acudí a en Massaviu per donar un major caire de realisme al suposat suïcidi. Obrí, doncs, l'aixeta del llum i la de l'estufa i sortí de l'habitació, dient en veu alta, perquè el sentissin els criats de l'hotel:

—Adéu, Crispí. Fins a demà.

En ésser a la porta del carrer preguntà al porter:

—¿Sap dir-me quina hora és?

—Les sis—li respongué.

Perfectament—pensà en Massaviu.—Aquest home serà testimoni que jo era fora de l'hotel a les sis. El rellotge d'en Crispí està aturat a les set. Estic salvat. A les vuit el cridaran per sopar i el trobaran mort.

Eren dos quarts de nou que un inspector de policia trucà a casa d'en Massaviu.

—Faci el favor de venir. El jutge el demana.

—I doncs, ¿què ha passat?—féu en Massaviu amb fingida serenitat.

—El seu soci Crispí ha estat trobat mort. Suïcidat, sembla.

—Vinc de seguida. Quina desgràcia!

El jutge era a la cambra d'en Crispí, la qual tenia el balcó ben obert i encara hi quedava olor de gas.

—Em diuen els empleats de l'hotel que vostè ha sortit a les sis.

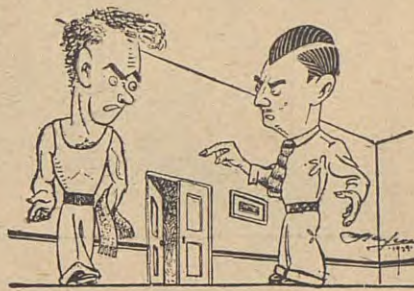
—Sí senyor.

—I el suïcidi sembla que ha estat les set. A dos quarts de vuit l'olor de gas ha cridat l'atenció de la criada—prosseguí el jutge—, i aquí hi ha un paper en el qual el difunt declara que

s'ha mort. Per cert que la taula era molt polsosa i hi ha deixat les marques dels dits.

En Massaviu esdevingué pàl·lid. Però es tranquil·litza de seguida en veure que el jutge no semblava donar im-

DE COL.LABORACIO

—¿Com és que essent tan gandul t'aixeques tan aviat?

—Home, per tenir més temps sense fer res.

portància a aquest detall i mirava distretament cap a l'altra banda. Ràpidament passà la mànega sobre la pols acusadora.

El jutge es girà sobtadament:

—Ho he vist en el mirall, Massaviu. Ha esborrat les marques per por de què es veiés que són seves. Queda detingut.

—Ha estat distretament, senyor jutge... ¿sense altres indicis vol detenir un home innocent?

—Es que d'indici en tinc un altre de seguríssim. El tret ha estat disparat abans d'obrir les aixetes del gas, perquè si l'habitació hagués estat plena de gas, el foc del dispar hauria produït una explosió tremenda!

DE COL.LABORACIO

MODEL DE PERFECCIO

—Déu vos guard, ¿que faria el favor de dir-me com s'obre aquesta caixa de cabals?

ció en un hotel de segona, situat en un carrer molt sorollós. La discussió fou molt forta i arribà a enverinar-se tant, que en Massaviu, perdent la serenitat, es tragué un revòlver i disparà un tret sobre en Crispí.

Aquest caigué com un sac, sense dir paraula. Era mort!

En Massaviu reaccionà de seguit i veié el perill de la seva situació. Dintre uns moments vindrien els criats de la fonda i el farien detenir... Ràpid com el pensament, posà el revòlver a la mà dreta del difunt. Així semblaria que s'havia suïcidat.

Passà una estona i no acudí ningú... segurament amb els sorolls del carrer el tret havia passat desapercebut. Llavors, tot un pla de campanya se li anà acudint per tal de treure's de sobre tota responsabilitat.

En Crispí duia un rellotge polsera. En Massaviu l'avençà d'una hora i el trencà. Així semblaria que la mort havia estat una hora més tard... quan ell

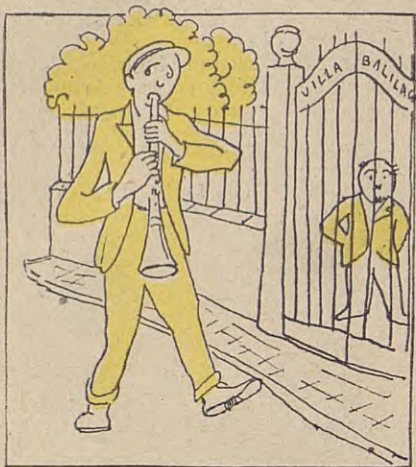
—Aquí no és permès pescar.

—No pesco pas; és el termòmetre per veure si em puc banyar.

(De The Passing Show)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

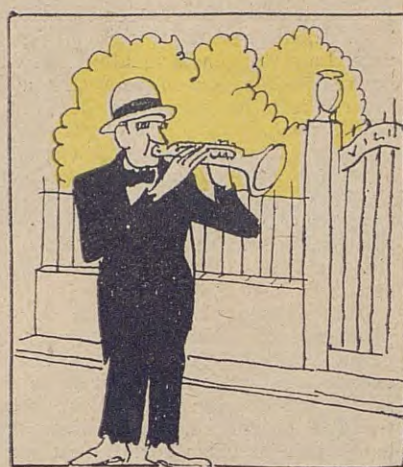
*Volen acabar de pressa
una amoïnosa fressa.*

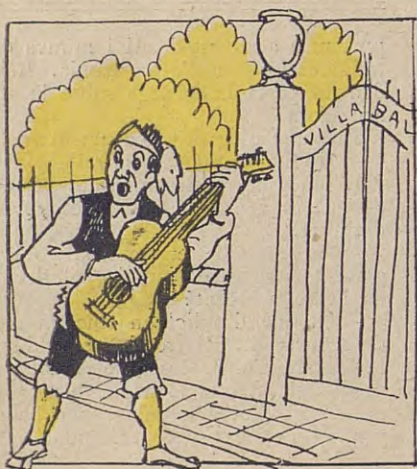
El barri on s'han instal·lat
per murgues és freqüentat.

Amb la primera claror
ja passa un amb un trombó.

Allà a les vuit del matí
hi ha un concert de cornetí.

«I a tu ventana una parra!»
canta un, tocant la guitarra.

Un dels músics, desgraciat!
d'un greu atac ha finat.

Els veïns fan subscripció
per enterrar el pobriçó.

La pubilla d'un veí
fa la capta per tal fi.

—¿Un nap per l'enterrament
d'aquell músic indigent?

—Aquí li'n donem sis, nena,
i enterri'n mitja dotzena.

Toni